

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/55/2020
Identifikačné číslo spisu: 5115213117
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5115213117.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Jaroslav Jakubčo, PhD., so sídlom kancelárie Horné záhrady 2, 974 01 Banská Bystrica, správca úpadcu: STAVOUNIVERZÁL, s.r.o., so sídlom Cesta do Rudiny 2262, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 380 458, zast. advokátom JUDr. Danielom Janšom, so sídlom Horné Záhrady 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 304 253, proti žalovanému: Milan Papučík - STAVEBNINY, s miestom podnikania 023 31 Rudina 343, IČO: 37 623 222, zast. MAJCHRÁK & MAJCHRÁK, advokáti, s.r.o., so sídlom 023 05 Nová Bystrica 850, IČO: 36 416 525, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 5Cbi/22/2015, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13CoKR/14/2019-334 zo dňa 23. 10. 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5Cbi/22/2015-228 zo dňa 13. 06. 2018 žalobu žalobcu zamietol (I. výrok), súčasne žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (II. výrok).

2. Z rozhodnutia prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou, súdu doručenu dňa 28. 04. 2015, doplnenou podaním zo dňa 01. 07. 2015, domáhal vyslovenia právnej neúčinnosti právnych úkonov voči veriteľom úpadcu STAVOUNIVERZÁL, s.r.o., „v konkurze“, vedenom na majetok úpadcu na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 3K/1/2014, a to Kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim dňa 30. 01. 2013 a Dohody o vzájomnom zápočte uzatvorenej medzi úpadcom a žalovaným dňa 30. 11. 2013. Označené právne úkony žalobca odporoval ako zvyhodňujúce právne úkony podľa ustanovení § 57, § 59 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a

reštrukturalizácii v znení účinnom od 01. 01. 2012 (ďalej len „ZoKR“). Súčasne sa žalobca domáhal toho, aby žalovaný poskytol do všeobecnej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 55.981,56 eur, ktorú zaplatí na účet žalobcu, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca si uplatnil aj náhradu trov súdneho konania.

3. Súd prvej inštancie poukázaním na podania sporových strán, vykonané dokazovanie, ustanovenia §§ 57, 59 a 62 ods. 1, ods. 5 ZoKR a Čl. 8 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) dospel k záveru, že žaloba bola podaná aktívne legitimovaným subjektom, pričom aktívna legitimácia správcu úpadcu na uplatnenie odporovacieho práva vyplýva z § 57 ods. 1 v spojení s § 62 ods. 5 ZoKR. Žalobca bol ustanovený do funkcie správcu úpadcu uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 3K/1/2014 zo dňa 19. 08. 2014, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 164/2014 dňa 26. 08. 2014. Pasívna legitimácia žalovaného, ktorý s úpadcom odporovateľné právne úkony dohodol, vyplýva z § 62 ods. 1 ZoKR.

4. Pre uplatnenie práva odporovať právnym úkonom, a to kúpnej zmluvy a dohody o vzájomnom zápočte, bola podľa záverov prvoinštančného súdu zachovaná prekluzívna lehota jedného roka od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu podľa § 57 ods. 2 ZoKR. Súd prvej inštancie poukázaním na ustanovenia § 57, § 58 a § 59 ZoKR konštatoval, že žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia a neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k naplneniu všeobecných predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu. Pokiaľ ide o preukázanie existencie právneho úkonu týkajúceho sa majetku dlžníka podľa § 57 ods. 1 ZoKR, žalobca predložil Kúpnu zmluvu a Vzájomný zápočet pohľadávok a záväzkov medzi úpadcom a žalovaným zo dňa 30. 11. 2013 (č. 1. 5 - 7 spisu), voči obsahu ktorého strany nenamietali a neoznačili uvedené listinné dôkazy za sporné. V konaní však nebola náležite splnená povinnosť tvrdenia a nadväzne na to nedošlo ani k uneseniu dôkazného bremena vo vzťahu k naplneniu základného všeobecného predpokladu odporovateľnosti právneho úkonu, a to ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZoKR. Tvrdenia žalobcu nesmerovali ani k preukázaniu tej skutočnosti, že v dôsledku uzavretia kúpnej zmluvy a dohody o vzájomnom zápočte medzi úpadcom a žalovaným došlo k takému zmenšeniu majetku úpadcu, že pohľadávky iných veriteľov, ktoré existovali v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov a ktoré boli zároveň prihlásené v konkurze na majetok úpadcu, nemohli byť z majetku úpadcu v uvedenom čase uspokojené. V rámci skutkových tvrdení odôvodňujúcich naplnenie podmienky ukrátenia, žalobca poukazoval na to, že po uzatvorení kúpnej zmluvy a dohody o vzájomnom zápočte ostal úpadcovi len hnuťelný majetok v hodnote 80.603,61 eur (24.621,65 eur + 55.981,96 eur), ktorý bol následne predmetom dvoch odporovaných kúpnych zmlúv a ťažko speňažiteľný majetok zaradený do súpisu konkurznej podstaty, ktorý nestačí na úplné uspokojenie prihlásených pohľadávok. Poukazoval na zoznam majetku úpadcu a zistenia správcu o skutočnej hodnote tohto majetku, z ktorých skutočností poukázal na to, že reálna hodnota majetku podliehajúceho konkurzu predstavuje 111.775,70 eur, suma prihlásených pohľadávok 923.247,50 eur a suma zistených pohľadávok 551.530,91 eur. Ukrátenie vnímal žalobca v tej rovine, že po uzatvorení kúpnej zmluvy a dohody o vzájomnom zápočte ostal úpadcovi majetok, ktorý nepostačuje na úplné uspokojenie prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov. Otázkou ukrátenia v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR však podľa súdu nemožno posudzovať výlučne vo väzbe na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov v konkurze z majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu, ale je potrebné ju posudzovať vo väzbe na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia, resp. účinnosti odporovaných právnych úkonov. Zo skutkových tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov nevyplývali skutočnosťami ozrejmujúce stav majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov a následne po uskutočnení odporovaných právnych úkonov z hľadiska ich dopadu na majetkové pomery úpadcu v čase ich uskutočnenia a na možnosť uspokojenia pohľadávok veriteľov úpadcu, ktoré existovali v čase uskutočnenia týchto právnych úkonov a ktoré zároveň boli prihlásené v konkurze na majetok úpadcu. Bolo pritom súčasťou povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti žalobcu v konaní o odporovacej žalobe tvrdiť a preukázať, že práve v dôsledku odporovaných právnych úkonov na majetok dlžníka k momentu ich účinnosti sa majetok zmenšil takým spôsobom, že už nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktorí svoje pohľadávky následne prihlásili v konkurze na majetok úpadcu. Ukrátenie v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR nebolo možné ustáliť len na základe porovnania hodnoty majetku podliehajúceho konkurzu a výšky prihlásených, resp. zistených pohľadávok veriteľov v konkurze.

5. Súd prvej inštancie poukázal na hmotno-právny inštitút odporovateľnosti právnych úkonov, upravený v ZoKR a jeho jednotlivé skutkovoprávne podstaty uvedené v § 58, § 59, § 60 a § 61 ZoKR, pri ktorých v spojení s § 57 ods. 4 ZoKR základnou, t. j. primárnou hmotno-právnu podmienkou odporovateľnosti je preukázanie, že daným právnym úkonom, resp. právnymi úkonmi došlo k ukráteniu veriteľa (veriteľov). Žalobca podľa záverov okresného súdu túto skutočnosť musí preukázať, pretože disponuje nevyhnutnými podkladmi, materiálmi a účtovnou evidenciou, t. j. správca v postavení žalobcu je vybavený k tomu, aby si mohol svoju dôkaznú povinnosť splniť a preukázať, že napádané právne úkony, a to kúpna zmluva a vzájomný zápočet, spôsobili ukrátenie veriteľa, resp. veriteľov. Správca v postavení žalobcu je povinný určiť a stanoviť hodnotu majetku úpadcu/dlžníka pred vykonaním/účinnosťou napádaných právnych úkonov a hodnotu a stav majetku po vykonaní/účinnosti napádaných právnych úkonov, prihliadajúc pritom na prihlásené pohľadávky veriteľov a ich prihlásenú výšku. Správca v postavení žalobcu bol tak nositeľom dôkazného bremena a bol povinný v spore tieto skutočnosti preukázať.

6. V danej veci podľa názoru okresného súdu neboli zo strany žalobcu preukázané všeobecné predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ZoKR (základná skutková podstata). Z tohto dôvodu okresný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v zmysle uplatneného odporovacieho práva podľa § 59 ZoKR (osobitná skutková podstata). S poukazom na uvedené súd zamietol aj dôkazné návrhy na nariadenie znaleckého dokazovania a odborné vyjadrenie audítora, ktoré navrhol žalobca za účelom zodpovedania otázky, či v čase vykonania (účinnosti) napádaných právnych úkonov, t. j. 30. 11. 2013 bol úpadca v úpadku. Tieto dôkazy, ktoré navrhol žalobca, smerovali k preukázaniu skutočnosti, či napádané právne úkony sú zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi v súlade s § 59 ZoKR. Okresný súd konštatoval, že otázka úpadku je podmienkou osobitnej skutkovej podstaty upravenej v § 59 ZoKR a skutočnosť, či úpadca bol v čase vykonania napádaných právnych úkonov v úpadku, nedáva odpoveď na otázku, či boli ukrátení veriteľa, či teda bola naplnená všeobecná zákonná podmienka v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR. Úpadok vo forme predĺženia alebo insolvenencie ešte neznamená kvalifikované zmenšenie majetkového substrátu úpadcu a nepreukazuje ukracujúci právny úkon. Úpadok nedáva odpoveď na základnú primárnu hmotnoprávnu podmienku odporovateľnosti právnych úkonov, t. j. či došlo k ukráteniu veriteľov.

7. Vzhľadom na vyššie konštatované skutočnosti, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol pre nepreukázanie všeobecných predpokladov odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 57 ZoKR, z ktorého dôvodu nepovažoval za potrebné zaoberať sa otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v zmysle uplatneného odporovacieho práva podľa § 59 ZoKR.

8. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p., a žalovanému ako úspešnej sporovej strane priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného konania, a to v rozsahu 100 %.

9. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, e/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 13CoKR/14/2019-334 zo dňa 23. 10. 2019, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p., potvrdil.

10. Odvolací súd mal za nepochybné, že žalobca si bol vedomý preukázania základnej hmotnoprávnej podmienky odporovacej žaloby o určenie neúčinnosti právnych úkonov, nakoľko vo svojej žalobe zo dňa 27. 04. 2015, v čl. II., primárne dôvodil ust. § 57 ods. 1, ods. 4 ZoKR. Vo vzťahu k žalobe o určenie neúčinnosti právnych úkonov kúpnej zmluvy a dohody o započítaní, bolo určujúce vyhodnotiť, či žalobca splnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, viažucu sa k § 57 ods. 4 ZoKR. Vo vzťahu k tejto základnej a nosnej otázke sa odvolací súd stotožnil so závermi okresného súdu, že žalobca nepreukázal základnú hmotnoprávnu podmienku u odporovaných právnych úkonov (kúpnej zmluvy a dohody o započítaní), a to podmienku, že ide o ukracujúce právne úkony v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR. Žalobcom označenými a predloženými dôkazmi nebolo preukázané, že napádané právne úkony sú ukracujúcimi právnymi úkonmi, preto sa nestotožnil s odvolacím dôvodom žalobcu v tom, že by

okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

11. Za nerelevantný vyhodnotil odvolací súd aj ďalší odvolací dôvod žalobcu spočívajúci v tvrdení, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca aj v odvolaní opätovne zopakoval dôkazy, ktoré žiadal vykonať pred okresným súdom, a to dokazovanie prostredníctvom listín tvoriacich obsah spisu vo veci konkurzu vedeného na majetok úpadcu na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 3K/1/2014, spolu s návrhom nariadiť znalecké dokazovanie a ustanoviť znalca z odboru Ekonomia a manažment (odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo alebo odvetvie kontroling), prípadne vyjadrenie audítora, za účelom zodpovedania otázky „Či bol úpadca ku dňu vykonania napádaných právnych úkonov, a to kúpnej zmluvy a dohody o vzájomnom zápočte, teda k 30. 11. 2013 v úpadku, či už vo forme predĺženia alebo insolvenčie v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z.“ Žalobca v odvolaní uvádzal, že pokiaľ navrhol tieto dôkazy a okresný súd ich nevykonal, tak týmto postupom mal žalobcovi sťažiť možnosť uniesť dôkazné bremeno, keďže práve navrhnutými dôkazmi chcel poukázať na stav majetku pred a po vykonaní napádaných právnych úkonov.

12. Odvolací súd sa v ďalšom stotožnil s nevykonaním návrhu žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania (resp. jeho zamietnutím), s odôvodnením, že žiadané znalecké dokazovanie nevedie k dokázaniu hmotnoprávnej podmienky vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZoKR, a to či ide o ukracujúce právne úkony. Žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie na ním označenú otázku nevedie k zodpovedaniu a preukázaniu základnej a primárnej podmienky vyžadovanej ustanovením § 57 ods. 4 ZoKR, a to k dokázaniu kvalifikovaného zmenšenia majetku úpadcu odporovanými právnymi úkonmi k dátumu ich účinnosti v takej miere, že k tomuto momentu ich účinnosti existujúce, následne do konkurzu prihlásené pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, boli ukrátené. Odvolací súd, stotožňujúc sa so záverom prvoinštančného súdu v bode 28. odôvodnenia jeho rozsudku, uviedol, že navrhnuté znalecké dokazovanie a odborné vyjadrenie audítora, ktoré malo byť zamerané na úpadok, sa viaže už k osobitnej skutkovej podstate zvyhodňujúceho právneho úkonu podľa § 59 ZoKR, avšak jej predchádza preukázanie podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZoKR.

13. Rovnako dokazovanie konkurzným spisom a z neho vyplývajúcimi listinami, nie je bez ďalšieho dôkazom k preukázaniu ukrátenia veriteľov úpadcu, odporovanými právnymi úkonmi. Žalobcom označený návrh na vykonanie označeného dokazovania ani odvolací súd, rovnako ako aj súd prvej inštancie, nepovažoval za dôkaz, ktorý smeroval k preukázaniu podmienky v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR, a to nielen z titulu absencie konkrétnych a určitých tvrdení, smerujúcich k ukráteniu veriteľov napádanými právnymi úkonmi, ktoré tvrdenia majú vždy predchádzať označenému dôkazu, ale aj z dôvodu, že samotné zoznamy prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov a zoznam záväzkov, bez ďalšieho nie sú dôkazom o ukrátení, ak tieto zoznamy nie sú premietnuté do tvrdení a dôkazov k stavu majetku úpadcu pred účinnosťou odporovaných právnych úkonov a stavu majetku po účinnosti odporovaných právnych úkonov a k tomuto momentu existujúcich pohľadávok veriteľov, ktoré boli prihlásené do konkurzu na majetok úpadcu. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ žalobcom označené dôkazy neboli zo strany okresného súdu vykonané, nedošlo týmto postupom k sťaženiu možnosti žalobcu uniesť dôkazné bremeno tak, ako sa toho domáhal v ním podanom odvolaní, pretože žalobcom navrhnuté a označené dôkazy nesmerovali k uneseniu dôkazného bremena, že napádané právne úkony sú ukracujúcimi právnymi úkonmi.

14. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobcom nebolo preukázané, že napádané právne úkony, a to kúpna zmluva a dohoda o započítaní, sú ukracujúcimi právnymi úkonmi, pretože zo strany žalobcu nebol dokázaný konkrétny ekonomický dopad odporovaných právnych úkonov v majetkovej sfére úpadcu, ktorý je možné posudzovať a hodnotiť len pri preukázaní stavu majetku úpadcu, teda jeho aktív a pasív v čase, keď nastali účinky napádaných právnych úkonov a bezprostredne po ich uskutočnení. Žalobca bol povinný poukázať, že majetok úpadcu po účinnosti odporovaných právnych úkonov, už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov práve v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov. Žalobca v danej veci nepreukázal, že majetok úpadcu pred účinnosťou odporovaných právnych úkonov, stačil na uspokojenie pohľadávok veriteľov, ktorí mali k tomuto momentu pohľadávky voči dlžníkovi a po účinnosti odporovaných právnych úkonov došlo k ukráteniu ich uspokojenia, resp. po účinnosti odporovaných právnych úkonov sa miera ich uspokojenia

ešte znížila. Tvrdenia a dôkazy žalobcu neposkytovali porovnanie stavu majetku pred uskutočnením odporovaných právnych úkonov (kúpnej zmluvy a dohody o započítaní) a po ich účinnosti, a teda žalobcom neboli poskytnuté tvrdenia a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodit' kvalifikovaný dopad napadnutých právnych úkonov úpadcu v jeho majetkovej sfére. Odvolací súd zdôraznil, že ak sa ukracujúce právne úkony hodnotia k stavu majetku dlžníka a k pohľadávkam jeho veriteľov, potom tieto dve zložky musia byť žalobcom preukázané, aby bolo možné vyvodit', či odporované právne úkony sú ukracujúcimi právnymi úkonmi alebo nie. Žalobca, na ktorom bolo dôkazné bremeno nepreukázal, že majetok dlžníka pred účinnosťou odporovaných právnych úkonov stačil na uspokojenie pohľadávok veriteľov, ktorí mali k tomuto momentu existujúce pohľadávky voči dlžníkovi a že po účinnosti odporovaných právnych úkonov došlo k ukráteniu ich uspokojenia, resp. že aj keď majetok dlžníka nestačil na plné uspokojenie ich pohľadávok, po účinnosti napádaných úkonov sa miera ich uspokojenia znížila.

15. Odvolací súd ďalej konštatoval, že okresný súd na žalobcom preukazovaný a zistený skutkový stav aplikoval rozhodné ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z., ktoré aj správnym spôsobom interpretoval, keď kládol dôraz na základnú hmotnoprávnu podmienku odporovacej žaloby, a to podmienku ukrátenia vyplývajúcu z § 57 ods. 4 ZoKR, ktorá pokiaľ nebola preukázaná, tak žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené. Z tohto dôvodu preto nebol relevantný ani odvolací dôvod žalobcu, že by súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec. Za správny, v súlade s princípom hospodárnosti súdneho konania, vyhodnotil odvolací súd postup okresného súdu v tom, že pokiaľ nebol preukázaný základný predpoklad odporovateľnosti napádaných právnych úkonov v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR, nebolo potrebné sa ďalej zaoberať predpokladmi odporovateľnosti v zmysle uplatneného odporovacieho práva podľa § 59 ZoKR.

16. Za nedôvodný vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že okresný súd sa s existenciou žalobcom označených ukrátených pohľadávok nevysporiadal, súčasne že neuviedol žiadne presvedčivé dôvody, pre ktoré nie je možné takto označených veriteľov považovať za veriteľov, ktorých pohľadávky boli ukrátené. Odvolací súd poukázal na postup okresného súdu, ktorý výzvou č. k. 5Cbi/22/2015-73 zo dňa 26. 02. 2018 vyzval žalobcu, aby sa v lehote 15 dní od doručenia výzvy vyjadril k vyjadreniu žalovaného, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s poučením, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Žalobcu poučil o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania v zmysle § 153, § 154 C. s. p. K tejto výzve žalobca zaslal svoje vyjadrenie v podaní zo dňa 19. 03. 2018, ktoré bolo doručené žalovanému na vyjadrenie; žalovaný zaslal k nemu vyjadrenie v podaní zo dňa 24. 04. 2018, ktoré vyjadrenie bolo doručené žalobcovi. Až na základe takto doručeného vyjadrenia žalovaného zo dňa 24. 04. 2018 žalobca v podaní zo dňa 11. 05. 2018 v rámci svojej dôkaznej povinnosti označil dôkazy a súčasne uviedol zoznam veriteľov (č. l. 168 spisu). Tvrdenia k zoznamu veriteľov uviedol žalobca až v podaní zo dňa 11. 05. 2018, pričom tieto neboli žalobcom uvádzané ani v žalobe a ani v lehote stanovenej okresným súdom vo výzve č. k. 5Cbi/22/2015-73 zo dňa 26. 02. 2018. Tvrdenia žalobcu obsiahnuté v podaní zo dňa 11. 05. 2018 k zoznamu veriteľov tak boli použité po sudcovskej koncentrácii konania, t. j. žalobca nerešpektoval výzvu okresného súdu č. k. 5Cbi/22/2015-73, spojenú so sudcovskou koncentraciou konania, v dôsledku čoho došlo k procesnej preklúzii práva žalobcu v neskoršom štádiu konania uvádzať nové skutkové tvrdenia (dôkazy), ktoré bolo možné použiť skôr, t. j. najneskôr v lehote určenej súdom. Poukazaním na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/43/2018 zo dňa 26. 02. 2019, odvolací súd konštatoval, že ak žalobca nerešpektoval pokyny okresného súdu, čím došlo k sudcovskej koncentrácii konania, zaniklo jeho oprávnenie predkladať okresnému súdu tvrdenia (dôkazy), ktoré bolo možné predložiť už v skoršom štádiu konania, na základe záväznej výzvy súdu prvej inštancie. Z dôvodu, že samotný zoznam veriteľov bez ďalšieho, t. j. bez preukázania zložky majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov a stavu majetku po účinnosti odporovaných právnych úkonov, nepreukazuje hmotnoprávnu podmienku, že ide o ukracujúce právne úkony v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR, nemohol byť relevantný ani odvolací dôvod žalobcu, že sa okresný súd nevysporiadal so zoznamom označených pohľadávok veriteľov.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p., a žalovanému ako úspešnej sporovej strane priznal nárok

na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

18. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 14. 11. 2019.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 369 - 377), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/

C. s. p., súčasne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

20. Žalobca v dovolaní tvrdí, že si splnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu

k všetkým základným podmienkam odporovateľnosti, vrátane označenia konkrétnych konkurzných veriteľov, ktorých pohľadávky existovali k momentu účinnosti odporovateľných právnych úkonov. Tvrdí tiež, že z ním predložených dôkazov vyplýva, že úpadca mal v čase vykonania odporovateľných právnych úkonov viacerých veriteľov so splatnými pohľadávkami, pričom hodnota jeho záväzkov prevyšovala hodnotu jeho majetku. Úpadca a žalovaný uzatvorili odporovateľné právne úkony v čase, keď existovala najmenej jedna pohľadávka veriteľa, ktorá nebola uspokojená a veriteľ si ju prihlásil do konkurzu. Takmer všetci veritelia mali ku dňu 30. 11. 2013, t. j. ku dňu vykonania sporných právnych úkonov, splatné pohľadávky voči úpadcovi, a títo veritelia si svoje pohľadávky aj prihlásili do konkurzu, boli im zistené, pričom ktorýkoľvek z týchto veriteľov prihlásených pohľadávok bol napádanými úkonmi ukrátený. Žalobca má za to, že uspokojenie týchto pohľadávok bolo vykonaním odporovateľných úkonov ukrátené, keď existovali k momentu účinnosti odporovaných úkonov, boli do konkurzu prihlásené a z dôvodu, že ich nepoprel správca ani žiadny z veriteľov, považujú sa za zistené. Tvrdí, že záver konajúcich súdov ohľadom splnenia podmienky ukrátenia veriteľov spočívajúci v konštatovaní, že nebolo preukázané ukrátenie pohľadávok konkrétnych veriteľov, je v priamom rozpore s predloženými dôkazmi a takýto záver je nutné považovať za prejav svojvôle zasahujúcej do práva na spravodlivý súdny proces.

21. Žalobca ďalej tvrdí, že po uzatvorení odporovateľných právnych úkonov zostal úpadcovi len ťažko speňažiteľný majetok, ktorý nestačil na úplné uspokojenie prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov, čoho dôkazom je najmä (nie však výlučne) zoznam majetku zo dňa 30. 01. 2014. Po vyhlásení konkurzu boli do konkurznej podstaty získané už len nepatrné príjmy a majetok podliehajúci konkurzu je tvorený takmer výlučne ťažko vymožiteľnými pohľadávkami. Podľa vyjadrenia žalobcu, úpadca bol v úpadku už v čase pred vykonaním predmetných odporovateľných právnych úkonov, nakoľko z listín, ktoré označil vyplýva, že v čase vykonania napádaných právnych úkonov už existovalo niekoľko pohľadávok veriteľov, ktoré boli splatné a i napriek tejto skutočnosti ich úpadca neplnil. Vykonaním zvýhodňujúcich právnych úkonov úpadca prehľbil svoj úpadok a zmenšil mieru uspokojenia všetkých veriteľov.

22. Vo vzťahu k záveru odvolacieho súdu o relevantnom nepreukázaní zmenšenia majetku úpadcu vzhľadom na jeho stav pred a po uskutočnení odporovateľných právnych úkonov, resp. ukrátenia veriteľov z majetku úpadcu v dôsledku ich uskutočnenia, žalobca tvrdí, že jeho rozhodnutie záviselo od posúdenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené. Argumentujúc prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalobca právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená, sformuloval v znení: „Či je v predmetnom prípade potrebné exaktným spôsobom a prostredníctvom priameho dôkazu preukazovať stav majetku úpadcu deň pred uskutočnením odporovateľných právnych úkonov a deň po ich uskutočnení, ak bol za uvedeného skutkového stavu, napádanými právnymi úkonmi, prevedený celý hnutelný majetok a de facto bola ukončená podnikateľská činnosť v hlavnom predmete podnikania, pričom v dôsledku napádaných právnych úkonov bol do následne zostavovaného súpisu zaradený už len majetok, zjavne nepostačujúci na čo i len čiastočné uspokojenie v konkurze riadne prihlásených pohľadávok veriteľov úpadcu.“ Ako návrh na vyriešenie predmetnej otázky žalobca predostrel svoj názor, podľa ktorého pre preukázanie ekonomického dopadu odporovateľných úkonov (pre preukázanie ukrátenia) postačuje, ak správca preukáže, že po prevode majetku odporovateľným úkonom už majetok zaradený do súpisu nepostačoval na úplné uspokojenie veriteľov tých prihlásených pohľadávok, ktoré existovali v čase vykonania odporovateľného úkonu, najmä ak medzi vykonaním úkonu a vyhlásením konkurzu uplynula relatívne krátka doba. Pokiaľ sa preukáže existencia úpadku v čase blízkom vykonaniu odporovateľného

úkonu, nie je podľa názoru žalobcu potrebné osobne preukazovať ekonomický dopad takéhoto úkonu (ukrátenie veriteľov vo všeobecnosti), nakoľko odporovateľný úkon je už ex definitione úkonom, ktorý môže majetkovú situáciu úpadcu len zhoršiť a úpadok prehĺbiť.

23. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ namietol nevykonanie navrhovaného doplnenia dokazovania nariadením znaleckého dokazovania a ustanovenie znalca z odboru Ekonomika a manažment, vrátane zabezpečenia vyjadrenia audítora, za účelom preukázania a zodpovedania otázky „...či bol úpadca ku dňu vykonania napádaných právnych úkonov, t. j. kúpnej zmluvy zo dňa 30. 11. 2013 a dohody o vzájomnom zápočte, rovnako zo dňa 30. 11. 2013, v úpadku, či už vo forme predĺženia alebo insolvenčie...“. Súčasne namietol neprihliadnutie súdu k tvrdeniam žalobcu ohľadne zoznamu veriteľov, vo vyjadrení zo dňa 11. 05. 2018, podľa odôvodnenia odvolacieho súdu v bode 43. rozsudku z dôvodu, že tieto boli predložené po sudcovskej koncentrácii konania, v dôsledku čoho došlo k procesnej preklúzii práva žalobcu v neskoršom štádiu konania uvádzať nové skutkové tvrdenia.

24. Vzhľadom na všetky uvedené tvrdenia žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13CoKR/14/2019-334 zo dňa 23.10.2019 zrušil, rovnako aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Cbi/22/2015-228 zo dňa 13. 06. 2018 a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania v celom rozsahu.

25. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (písomným podaním zo dňa 17. 02. 2020 na č. l. 394 - 400 spisu), ktorý navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 18. 03. 2020 (č. l. 413 spisu) bolo vyjadrenie žalovaného v súlade s ustanovením § 436 ods. 4 C. s. p., zaslané na vedomie žalobcovi, prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Po tomto úkone okresného súdu už nenasledovali žiadne vyjadrenia sporových strán.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

28. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

29. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

30. Naproti tomu dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p., je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

31. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu

podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

32. Žalobca vo vzťahu k záveru odvolacieho súdu o relevantnom nepreukázaní zmenšenia majetku úpadcu vzhľadom na jeho stav pred a po uskutočnení odporovateľných právnych úkonov, resp. ukrátenia veriteľov z majetku úpadcu v dôsledku ich uskutočnenia, tvrdí, že jeho rozhodnutie záviselo od posúdenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené. Argumentujúc tak prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalobca právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená, sformuloval v znení: „Či je v predmetnom prípade potrebné exaktným spôsobom a prostredníctvom priameho dôkazu preukazovať stav majetku úpadcu deň

pred uskutočnením odporovateľných právnych úkonov a deň po ich uskutočnení, ak bol za uvedeného skutkového stavu, napádanými právnymi úkonmi, prevedený celý hnutelný majetok a de facto bola ukončená podnikateľská činnosť v hlavnom predmete podnikania, pričom v dôsledku napádaných právnych úkonov bol do následne zostavovaného súpisu zaradený už len majetok, zjavne nepostačujúci na čo i len čiastočné uspokojenie v konkurze riadne prihlásených pohľadávok veriteľov úpadcu.“

33. V prípadoch, kedy dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň z obsahu dovolania musí jednoznačne vyplývať právna otázka, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu najvyšším súdom.

34. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod., ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení (k tomu vid' napr. 3Cdo/158/2017).

35. Žalovaný v dovolaní prípustnosť dovolania vymedzil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

36. Pre úspešnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ (ale aj ďalšie písm. a/ a c/) C. s. p., musí dovolateľ vymedziť právnu otázku, pretože len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, resp. ju neriešil vôbec, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdu. Dovolací súd skutkové závery nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

37. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca právnu otázku významnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí vyriešiť) nevymedzil v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. Dôvodom dovolania môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia odvolacím súdom, so súčasným odôvodnením právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ. Z otázky sformulovanej dovolateľom však vyplýva, že jeho námietky sa týkajú skutkových okolností, ktoré dovolací súd nepreskúma. Žalobca nenamieta výklad právnej normy, ani jej použitie v konkrétnom prípade. Dovolací súd zdôrazňuje, že nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvedením z novej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho

súdu. V takom prípade by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, než aké boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo vyjadrení k dovolaniu.

38. Žalobca v ďalšej časti dovolania dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

39. Vo vzťahu k označenej vade žalobca namieta nevykonanie ním navrhnutého dôkazu, resp. jeho doplnenie nariadením znaleckého dokazovania, prípadne aj zabezpečenie vyjadrenia audítora, za účelom zodpovedania ním sformulovanej otázky (bod 5. dovolania).

40. Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p..

41. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

42. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca cestou svojej právnej zástupkyne na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 13. 06. 2018, navrhol vykonanie dôkazu vo forme znaleckého dokazovania, alternatívne (pokiaľ by súd znalecké dokazovanie nepripustil) vykonanie dokazovania vo forme odborného vyjadrenia audítora (č. l. 223). Konajúci súd návrh na nariadenie znaleckého dokazovania a na odborné vyjadrenie audítora, uznesením zamietol, poskytol k nemu odôvodnenie, aj poučenie o opravnom prostriedku (č. l. 224). Následne súd (po zamietnutí návrhu aj žalovaného na vypočutie konateľa úpadcu), oboznámil podstatný obsah spisu a postupom podľa § 181 ods. 2 C. s. p., vyzval sporové strany, resp. ich právnych zástupcov, na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Po záverečných prednesoch právnych zástupcov oboch sporových strán, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok v znení, aké obsahuje písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie (č. k. 5Cbi/22/2015-228). Dôvod, pre ktorý konajúci súd prvej inštancie zamietol dôkazné návrhy žalobcu, súd opísal v bode 28. rozsudku, rovnako aj súd odvolací v bode 34. svojho rozsudku

č. k. 13CoKR/14/2019-334, zdôrazniac, že žiadané znalecké dokazovanie by nevedlo k dokázaniu primárnej hmotnoprávnej podmienky vyplývajúcej z ust. § 57 ods. 4 ZoKR, a to k dokázaniu kvalifikovaného zmenšenia majetku úpadcu odporovanými právnymi úkonmi k dátumu ich účinnosti v takej miere, že k tomuto momentu existujúce, do konkurzu prihlásené pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, boli ukrátené. Súd zdôraznil, že navrhnuté znalecké dokazovanie a odborné vyjadrenie audítora malo byť zamerané na úpadok, čo sa však už viaže k osobitnej skutkovej podstate zvyhodňujúceho právneho úkonu podľa § 59 ZoKR, čomu však predchádza preukázanie podmienky ukrátenia práve podľa § 57 ods. 4 ZokR.

43. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj strany nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným

procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04).

44. Vo vzťahu k vyššie uvedenej povinnosti súdu primeraným spôsobom reagovať na všetky procesné úkony, dovolací súd dodáva, že odvolací súd (vrátane súdu prvej inštancie) sa k neopodstatnenosti navrhovaného dokazovania vyjadril v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré v plnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, rešpektujúc ustanovenie § 220 ods. 2 C. s. p., (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 C. s. p.). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

45. Ako ďalej vyplýva z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

46. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je tiež nevyhnutné posúdiť mieru, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

47. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že pokiaľ súd prvej inštancie znalecké dokazovanie navrhnuté žalobcom, resp. rovnako ním navrhnuté odborné vyjadrenie audítora nevykonal, ale ich nevykonanie prvoinštančný a následne aj odvolací súd riadne zdôvodnili, k dovolateľom namietanej vade zmatečnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p., nedošlo.

48. Rovnako tak nie je dôvodná námietka žalobcu, pokiaľ ide o dôvodenie konajúcich súdov sudcovskou koncentráciou konania, v dôsledku aplikácie ktorej došlo k procesnej preklúzii práva žalobcu v neskoršom štádiu konania uvádzať nové skutkové tvrdenia, a teda došlo k zániku jeho oprávnenia predkladať súdu prvej inštancie tvrdenia (dôkazy), ktoré bolo možné použiť už v skoršom štádiu konania. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s podrobným odôvodnením odvolacieho súdu ohľadne predmetnej okolnosti v bode 43. odôvodnenia jeho rozsudku. Na podporu svojich tvrdení odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/43/2018 zo dňa 29. 02. 2019, ktoré je súčasťou rozhodovacej praxe najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorá prispieva k jednotnej interpretácii zákona a použitiu práva súdmi SR v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota, predvídateľnosť rozhodovania a v konečnom dôsledku sa naplňuje materiálne chápanie právneho štátu a vylučuje priestor pre prípadnú svojvôľu.

49. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by sa vo veci konajúce súdy v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalobcu, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom, ani súdom prvej inštancie, k dovolateľom namietanej vade zmatečnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalobcu v tejto časti ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

50. Súčasne (vo vzťahu k námietke o neriešenej právnej otázke v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu), keďže dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p., uplatnený dovolateľom nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

51. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

52. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.